

— 1 —

SÚČASNOSŤ

Svedkovia tvrdili, že ten telefonát sa uskutočnil okolo siedmej večer a bol rýchly. Muž, ktorý sedel v zariadení rýchleho občerstvenia pri ceste, bol pokojný a hovoril tlmene, žena na druhom konci nie. Hoci ju nevideli, hlasno kričala a v pozadí sa ozýval dáký buchot. Sedem z deviatich ľudí v rýchlom občerstvení vrátila čašníčky tvrdilo, že Jake Gibson urobil niekoľko pokusov, aby sa s ňou dohodol, ale ona ho zakaždým prerušila. Počúval, prikyvoval, snažil sa odvieť rozhovor inam.

„Allie... zlatko, viem, ale... keby si mi dovolila... prepáč, ale... som na ceste už dvadsaťštyri hodín... ja...“ Pošúchal si tvár aj oči. „Ledva stojím na nohách.“ Prešla minúta alebo dve, potom sa muž viac sklonil nad telefón, aby nebolo počuť jej vresk. „Viem, že je to veľká vec a vložila si do nej veľa síl...“ Znova nastala pauza. Znova prikyvoval, znova si pretrel oči. „Pozvánky... výzdoba... svetlá. Áno, viem, koľko si zaplatila za tú kapelu. Ale...“ Vtedy si zložil šiltovku a počúval si plešivú hlavu. „Vo Flagstadde ma presmerovali a som doslova vyžmýkaný.“ Zatvoril oči. „Zlatko, nedostanem sa domov. Dnes večer určite nie. Ráno ti urobím vajíčka...“

Stále to isté dookola. Nič sa nezmenilo.

Allie Gibsonová nepočúvala, kričala ďalej. Z plného hrdla. Jej manželstvo bolo v troskách, rozbíjalo sa. Už šesť mesiacov. Doslova sa odsťahoval, býval v kamióne. Križoval krajinu. No čas a vzdialenosť jej prospeli. Spevnela. Schudla. Cvičila pilates. Kúpila si novú spodnú bielizeň, aby mu niečo pripomenula. Toto mala byť oslava jeho narodenín a zároveň večierok na privítanie. A ich malý nový začiatok.

Večierka bola malá a Jake bol sklamaný. Odtiahol si telefón od ucha a čakal, kedy Allie skončí. Bola to jeho prvá manželka. Desiat rokov. On bol jej druhý manžel. Jej susedia sa ho snažili varovať. Prihovárali sa mu tmeným hlasom. „Ten prvý mal dôvod na odchod.“ Kládli dôraz na slovo dôvod.

Jake jej nedovolil dokončiť. Napokon zo seba vyplul poslednú zlosť a tresol slúchadlom. Keď telefón stíchol, mlčky sedel a premýšľal, či sa ešte neozve. Neozvala sa. Čašníčka mu priniesla kávu a zvedavo si ho premerala. Nevyzeral zle. Nebol krásavec, ale videla už aj horších. Mal milú tvár a podľa postavy a rúk mu práca neprekážala. Možno by rada zaujala miesto Allie.

„Dáte si ešte kávu?“ opýtala sa, znelo to ako flirt. Skôr ako stihol odpovedať, v telefóne začalo pípať, čo mu napovedalo, že aj Allie už zložila. Ďalšie sklamanie. „Prepáčte,“ šepol všetkým navôkol, načiahol sa a zavesil slúchadlo do držiaka. Potichu sa poďakoval čašníčke.

Nedojedol ani steak, doplnil si do termosky kávu a nechal na stole dvadsiatku za účet na sedem dolárov. Potichu sa vytratil, dotkol sa šiltovky a pozdravil starší pár, ktorý práve vchádzal dnu. Vyšiel von a krivkal po betónovom chodníku, podopierajúc sa paličkou. Zranenie po šrapneli sa mu nikdy celkom nezahojilo.

Natankoval naftu do kamióna a zaplatil pri pokladnici. Kúpil si štyri balíčky kofeínových kapsúl, potom vošiel na toaletu a opláchol si tvár studenou vodou. Keď polícia sledovala kamerový záznam asi štyridsaťosem hodín potom, videla, ako Jake urobil niekoľko drepanov a sed-láhov, potom znova nasadol do kamióna.

Za dva a pol dňa prešiel z Arizony do Texasu a napokon do Mississippi, kde natankoval do cisterien palivo, a zamieril do Miami. Snažil sa dostať domov na oslavu svojich šesťdesiatych narodenín včas, ale telo sa vzdalo. Viečka mal ťažké. Mal pred sebou asi sto päťdesiat kilometrov, keď zavolał Allie a povedal jej, že už dvakrát takmer zaspal a že mu je ľúto, že to nestihne.

Nebola z tej správy nadšená.

Keď zbadal pri ceste motel, stále mu znel v ušiach jej hlas. Vedel, že ak nepríde, Allie sa bude hnevať.

Jake Gibson pokračoval ďalej a tlačil na pedál. Bola to jeho posledná cesta.

Mieril na juh k ceste číslo 98. Vinula sa popri pobreží, prechádzala popri Mexickom zálive smerom na Apalachicolu.

Na ceste 30E zabočil na východ. Ešte desať kilometrov a bude v Allinom náručí. Tú cestu poznal už naspamäť, takže nikto nechápal, prečo sa to stalo. Nikto netušil, prečo šiel tak rýchlo, prečo si nevšimol žlté svetlá a rútil sa ďalej po úzkej ceste. Nikto s jeho skúsenosťami by do tej zákruty nevošiel tak prudko, lebo by vedel, že ju nezvládne. Štátna polícia odhadla, že šiel rýchlosťou takmer stoosemdesiat kilometrov za hodinu, kde 30E prudko zabáčala na sever. Presne tam, v najužšom mieste polostrova, kde sa cesta najviac približuje k moru. Aby autá náhodou nespadli v zákrute do vody, lemovali ju na ľavej strane kopy balvanov, veľké asi ako osobné automobily. Bolo ich tam niekoľko sto a každý vážil niekoľko ton, boli poukladané jeden na druhom, na šírku dosahovali takmer desať metrov, na výšku asi šesť. Nepreniknuteľná stena, aby nikto nespadol do oceánu. Skaly boli obľúbeným miestom milencov, kam prichádzali, aby si dopriali trochu vína. Ruka v ruke vyšli na balvany a sedeli na nich spolu s pelikánmi, hľadiac na zapadajúce slnko a tmavý záliv.

Veľký múr na polostrove Cape San Blas prežil veľa hurikánov a prešli okolo neho stovky, tisíce turistov.

* * *

NIKTO NAOZAJ NEVIE, kedy Jake Gibson zaspal. Len to, že zaspal. Tesne pred desiatou narazil do skalnej steny ako rútiaci sa Titanic. Skaly roztrhli cisterny a palivo vybuchlo. Explóziu bolo počuť až do Apalachicola a oheň videli až v Tallahassee – stopäťdesiat kilometrov odtiaľ. Keď sa rozoznali sirény, hasiči zamierili na miesto spolu s policajmi, ale oheň bol taký prudký, že sa vôbec nemohli priblížiť. Bol veľký asi ako osem futbalových ihrísk. Nikto sa tam nedostal. Mohli len z diaľky sledovať, čo sa deje.

Allie sedela na podlahe v kúpeľni so zaslzenou a unavenou tvárou. Keď v diaľke zbadala biely oheň nad cestou pri skalnej stene, uvedomila si, čo sa stalo.

Teplota ohňa dosahovala niekoľko tisíc stupňov a bol taký intenzívny, že Allie a ostatní hostia museli zostať za bariérou vzdialenou asi pol kilometra a odtiaľ bezmocne vdychovať pach horiacej gummy. Trvalo to celú noc. Skoro ráno oheň dohorel, až potom sa hasiči mohli dostať bližšie. No veľa už nezostalo. Len niekoľko kusov ocele. Jedno koleso sa oddelilo a odkotúľalo do močiaru. Zadná časť bola pretrhnutá napoly. Na zemi zostalo len spálenisko.

Kamerové záznamy neskôr odhalili, že za volantom kamióna sedel pred skalnou stenou Jake. Keď si Allie tie záznamy prezrela, spoznala Jaka Gibsona v jeho známej zaolejovanej šiltovke. Sedel za volantom a mieril po 30E na sever.

Nikdy sa nenašli žiadne jeho pozostatky.

Ani len pracka z opaska. Ani podrážka z topánky. Ani titánové hodinky. Ani platinová obrúčka. Ani zuby. Ani bronzová rúčka z paličky na chodenie. Jake zhorel do tla rovnako ako zvyšok kamióna. Jeho hrozná smrť viedla k mnohým špekuláciám. Objavili sa rôzne teórie. Väčšina tvrdila, že Jake pred zákrutou zaspal a omylom tlačil na plynový pedál. Preto šiel tak rýchlo. Iná teória tvrdila, že bol štyri dni na kofeíne, a tak mu roztrhlo srdce. Bol mŕtvy, skôr ako narazil, preto bol na kamerovom zázname nahnutý dopredu. Posledná teória tvrdila, že Jake mal vraj aneuryz-

mu, výsledkom čoho bola náhla smrť. No nikto nevedel pravdu. Vedeli len to, že náraz a následný výbuch zaznamenali aj vojenské satelity, ministerstvo obrany a polícia. Všetci dvíhali obočie nad mohutnosťou výbuchu. „Hrozné.“

Miesto ohraničili žltou páskou a svetlami, no stále sa tam pre horúčavu nedalo priblížiť. Hasiči tvrdili, že potrvá aj týždeň, kým sa ohnisko požiaru ochladí. Prechádzajúci len krútili hlavami, mysleli na Allie a šomrali si popod nos: „Tá žena je prekliata. Všetko, čoho sa dotkne, zahynie.“

Pobrežné hliadky prehľadali more a pobrežie ešte v noci. Mysleli si, že Jake možno vypadol cez predné sklo a skončil vo vode. Bolo známe, že tam býva silný odliv. Ak by to tak bolo, stiahlo by ho more.

Podobne ako predtým, aj toto pátranie sa skončilo v slepej uličke. A podobne ako všetko, aj toto potvrdilo predpoklad, že Jake skončil hroznou, bolestivou smrťou.

Pre Allie to bola zničujúca správa. Jake, verný manžel, ktorý tvrdo pracoval, aby mali vždy na stole dostatok jedla a potešil srdce svojej manželky, sa už nevráti. Nikdy. Viac pracoval, ako bol doma, zostával preč niekedy celé týždne, dokonca mesiace. Allie vedela, čo si myslia ľudia... že mala ťažký život.

A teraz to bolo ešte ťažšie, lebo mala zorganizovať jeho pohreb a rozhodnúť sa, čo položiť do truhly. No zakaždým, keď sa snažila uvedomiť si, ako jej je to ľúto, mala hrozný pocit, lebo si spomenula, že posledné slová, čo mu povedala, neboli „Lúbim ťa“. Namiesto toho si na ňom vyliala zlosť.

A to sa už nedá nikdy vziať späť.

CHARLES MARTIN
ZOŠLI NÁM DÁŽĎ

Z anglického originálu *Send Down the Rain*,
ktorý prvýkrát vydalo vydavateľstvo Thomas Nelson v roku 2018,
preložila Miriam Ghaniová

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v spoločnosti
Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava v roku 2020.

Číslo publikácie 2 135

Zodpovedná redaktorka Agáta Laczková
Technická redaktorka Jana Urbanová
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Prvé slovenské vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu

Objednávky kníh
www.albatrosmedia.sk
Eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2020

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie
kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA